

Dün ve Bugün *Anadolu*

Anadolu Katolik Cemaati Kültürel ve Haber Dergisi
Sayı 9 – Haziran 2007

Saygıdeğer misafirlerimiz, Sayın Kaymakamımız, Sayın Vatikan Elçisi, Sayın Diyanet İşleri Temsilcisi, Sayın Emniyet müdürümüz, Sayın İskenderun Müftüsü, Sayın Siyasi Parti mensuplarımız ve siz değerli misafirlerimiz;

Şehrimizde yapılan bu ilk İslam-Hıristiyanlık Sempozyumuna hoş geldiniz demek benim için, bir şeref ve onurdur.

25 nisan 2002'de Vatikan'da iken Türkiye Diyanet İşleri Bakanı sayın Prof. Dr. Mehmet Nuri Yılmaz ve Vatikan Dinler arası diyalog Konseyi Başkanı Cardinal Francis Arinze'nin ortak arzusu olan Hıristiyanlar ve Müslümanlar arasındaki ilişkileri arttırmak, anlaşmazlıkları ve önyargıları ortadan kaldırmak için işbirliğini güçlendirecek bir beyana imza attıklarına bizzat şahit oldum.

Yakın zamanda Papa XVI. Benedetto 28 kasım 2006'da Ankara'da iken, Sayın Prof. Dr. Bardakoğlu ile farklılıklara saygı duyarak birbirlerini tanımaktan ve ortak unsurların kabul edilmesinden doğan bir diyalogun gerekliliğine dem vurdu. Burada, bu toplantımızın amacı bu çağrıları gerçekleştirmektir.

Bu girişimimizin temelini oluşturan Urfa ve Trabzon'da bu diyaloga hayatı ile tanıklık etmek isteyen Katolik Rahip, peder Andrea Santoro'yu hatırlamak istiyorum. Onun anısına Lazio Bölgesi Başkanı Dr. Marrazzo bu görüşümüzü himaye etmişti.

Şimdi, öncekinden çok daha fazla tüm gücümüzle dinlerin herhangi bir şeylere araç olarak kullanılmalarına karşı gelerek dinler arası diyalogun kurulmasını büyük bir ihtiyaç olarak görüyorum. Diyalog sayesinde, gerçek iman olmayan ama bir sapkınlık olan fanatizmle savaşılır.

Diyalog yapmak düşünceleri sentezlemek, kendi inançlarını bir kenara bırakmak demek değildir. Ancak her iki taraf da kimliğinin ve imanının dürüstlüğünü korursa, ancak aynı zamanda farklılıkların bir tehdit gibi algılanmadığı karşılıklı korkuların yenildiği bir ortamda diyaloga

girilebilir. Bu topraklarda yaşamış olan Mevlana ve Yunus Emre gibi büyük mistikler, bize dinlerin Tanrı'ya ve diğer insanlara yaklaşmak olduğunu öğretmişlerdir.

Bu sözler bize Hıristiyan ve Müslüman geleneklerinde, Tanrı sözü üzerine yapılan toplantıların anlamını belirtmek istiyor. Nitekim bir diğerinin görüş açısına karşı gelmek anlamına gelmez. Bir araya gelmemizin amacı bu değildir. Ancak, birbirini daha iyi tanımak isteyen arkadaşlar arasındaki diyalog olmalıdır.

Burada bizi birleştiren ortak inanç; Tanrı kendini tanıtmak istemiştir ve kullarına ilgi göstererek her birine izleyeceği yolu göstermektedir. Tıpkı Yunus Emre'nin dediği gibi; "Dünyadaki bütün insanlar taptığımız Tanrı'ya tapıyorlar. Eğer herkese açık bir yol veya bir kapı varsa, biz kimiz ki ona girişi kapatalım?"

Bu iki irdeleme bizi karşılıklı saygıda ve arkadaşlıkta geliştirmesi Hıristiyan ve Müslümanlara bu diyalogun sadece mümkün olduğunu değil ama reddetmememiz gereken bir ihtiyaç olduğuna tanıklık eder.

Prof. Dr. Luigi Padovese

“Hristiyan ve İslam geleneğinde Kutsal Kitap” Sempozyumu

Sevgi ve hoşgörüyü yaymak, insanlığın huzur ve barışına katkıda bulunmak amacıyla düzenlenen ‘Hristiyan ve İslam Geleneğinde Kutsal Kitap’ konulu sempozyumda, bir araya gelen Hristiyan ve Müslüman din temsilcileri İskenderun’dan tüm Türkiye’ye ve dünyaya barış mesajları verdiler.

Sevgi ve hoşgörüyü yaymak, insanlığın huzur ve barışına katkıda bulunmak amacıyla düzenlenen ‘Hristiyan ve İslam Geleneğinde Kutsal Kitap’ konulu sempozyumda, bir araya gelen Hristiyan ve Müslüman din temsilcileri İskenderun’dan tüm Türkiye’ye ve dünyaya barış mesajları verdiler.

İskenderun Katolik Kilisesinde, geçtiğimiz yıl Trabzon’da öldürülen Peder Andrea Santoro’nun anısına düzenlenen ‘Dinler ve Medeniyetler arası ‘Don Andrea Santoro’nun’ Diyalog Merkezi’nin açılışında, merkezde yapılan sempozyuma ilahiyat fakültesinden profesörler ile Vatikan’dan din temsilcileri katıldı.

Diyalog sayesinde, fanatizmle savaşılır

Diyalogun bir ihtiyaç olduğunu vurgulayan Episkopos Padovese; “**Şimdi, öncekinden çok daha fazla tüm gücümüzle dinlerin herhangi bir**

şeylere araç olarak kullanılmalarına karşı gelerek dinler arası diyalogun kurulmasını büyük bir ihtiyaç olarak, görüyorum. Diyalog sayesinde, gerçek iman olmayan ama bir sapkınlık olan fanatizmle savaşılr. Diyalog yapmak düşünceleri sentezlemek, kendi inançlarını bir kenara bırakmak demek değildir. Ancak her iki taraf da kimliğinin ve imanının dürüstlüğünü korursa, ancak aynı zamanda farklılıkların bir tehdit gibi algılanmadığı, karşılıklı korkuların yenildiği bir ortamda diyaloga girebilir. Bu topraklarda yaşamış olan Mevlana ve Yunus Emre gibi mistikler, bize dinlerin Tanrı'ya ve diğer insanlara yaklaşmak olduğunu öğretmişlerdir. Burada bizi birleştiren ortak inanç; Tanrının kendini tanıtmak istemesidir. Tanrı, kullarına ilgi göstererek her birine izleyeceği yolu göstermektedir. Tıpkı Yunus Emre'nin dediği gibi; 'Dünyadaki bütün insanlar taptığımız Tanrı'ya tapıyorlar. Eğer herkese açık bir yol veya bir kapı varsa, biz kimiz ki ona girişi kapatalım?' diye konuştu.

Affetmek önemli

Episkopos Padovese'nin ardından söz alan Türkiye Vatikan Elçisi Monsenyör Antonio Lucibello, Dinler Arası Diyalog Konseyinin Başkanı Kardinal Paul Poupard'ın mesajını okudu. Rahip Andrea Santoro'nun kişisel özelliklerine değinen Poupard mesajında şu ifadelere yer verdi; **“Bütün tek tanrılı dinler, ‘Yüce Allah’ın Kahini’ İbrahim’i kutsayan, Melkisedek’e dayanıyor. Şimdiki zamana göre, Don Andrea'nın**

kişisel özelliklerine değinmek istiyorum. Peder Santoro Tanrı'nın sözüne duyduğu aşk için, önce Filistin'e sonra çok eski Hıristiyan cemaatlerin beşiği Türkiye'ye gelmişti. Peder Santoro rahip olarak, inanç armağanı, İsa Hazretlerine ve inciline sıkı bağlı bir şekilde bu topraklarda olmak ve yaşamak istemişti. 22 Ocak 2006 tarihli son mektubunda peder Andera şöyle yazıyordu: 'Orta Doğu'nun zenginliği petrol değil, onun dini dokusu, inançla dolu ruhu, Yahudiler, Hıristiyanlar ve Müslümanlar için kutsal toprak olması, Allah'ın vahiy tarafından çizilen çok medeni bir geçmişe sahip olmasıdır.' Bu kişinin inanç ve aşk tanıklığı hepimize karşılıklı saygı ve kabulün "penceresinin" açılmasının önemini hatırlatmakta ve diyaloga, tanışmaya, karşılıklı olarak hediye vermeye, insanlar, ülkeler, dinler ve kültürler arasındaki dayanışmaya herkesin ihtiyacı olduğunu göstermektedir. Hepimize her insanın kalbindeki, Yahudi de, Hıristiyan da, Müslüman da, olsa Allah'ın arzusunu görmesini diliyorum. Bu şekilde derin olarak evrensel arkadaşlığı gerçek diyalog niyetiyle yaşayacağız ve barış aracı olacağız. Eğer değer olarak kardeşliğe, diyaloga ve

kardeşliğe, diyaloga ve barışa inanıyorsak, o zaman bunlara karşılıklı affı da eklemek lazım, peder Santoro'nun annesinin verdiği örnek gibi."

Hicbir din şiddeti teşvik etmez

Dinlerin rolünü doğru yorumlamak gerektiğine dikkati çeken İskenderun Kaymakamı Cengiz Horozoğlu da yaptığı konuşmasında, birçok kişinin genelde din ve özelde İslam hakkında yanlışlığa düştüğünü vurguladı. İslam dininin, çoğulculuk, demokrasi, hukukun üstünlüğü ve politik katılım değerlere uygun olmadığını ileri sürenler olduğunu ifade eden Kaymakam Horozoğlu, dinlerin şiddetle bağdaştırılmasının hatalı bir tutum olduğunun altını çizerek; "Bazı insanlar, çatışma

bölgelerine bakarak şiddet ve istikrarsızlıktan dolayı İslam'ı suçlarlar. İslam'la ilgili en genel hata da İslam'la şiddet arasında ve Müslümanlarla teröristler arasında bir bağın kurulmasıdır. İnsanlığın karşılaştığı problemlerden dolayı İslam ve Müslümanlar günah keçisi olarak görülmektedirler. Ne İslam ve nede diğer dinler kesinlikle şiddeti ve terörü teşvik etmezler. Dünyada birçok çatışma alanlarının varlığı bir gerçektir. Bazı gruplar birbirleriyle çatışma halinde olup şiddete ve teröre başvurumaktadırlar. Bu tür olaylardan dolayı dinleri sorumlu tutmak, son derece hatalı bir davranış değil midir? Milyonlarca kişinin öldüğü birinci dünya ve ikinci dünya savaşlarının sorumluluğunun Hıristiyanlığa ait olduğunu söyleyebilir miyiz? Hıristiyan olan Sırplarla Hırvatların din yüzünden birbirlerini katlettiklerini söyleyebilir miyiz? Bu olayları sosyal, ekonomik, etnik ve politik etmenlerine bakmazsınız anlayabilir miyiz? Basitçe cevap

tabii ki “hayır”dır. Aynı yaklaşımı Müslümanların geri planda duçar oldukları çatışmaları ve şiddeti ele aldığımızda da uygulamalıyız. Şiddetin ve terörün kaynağının İslam olduğunu iddia etmek konuyu basite indirgemektir. Siz bilim ve din adamlarına düşen en önemli görev bir vahiy kaynağı olan dinlerin insanlığa hizmet edebileceğini ve dünyada mevcut olan krizlerin çözüm arayışlarına

manevi boyutun da eklenebileceğini göstermek için görüşlerinizi ve ürettiğiniz politikaları hakla paylaşmanızdır. Bu sempozyumda bunun için bulunmaz bir nimet ve fırsattır.” şeklinde konuştu.

Kutsal Kitaplar doğru öğrenilmeli

Kaymakam Horozoğlu'nun ardından konuşan Diyanet İşleri Başkanlığı temsilcisi Hakan Olgun, yoğun çalışması nedeniyle sempozyuma katılmayan Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Bardakoğlu'nun mesajını ilettili. Günümüzde, huzur ve saygı adına, hoşgörü erdem gibi kavramlara ihtiyaç duyulduğunu, insanlar arasında barışın sağlanmasında dinlerin kaynakları olan kutsal kitapların doğru öğrenme ve doğru aktarılmasının yer aldığına vurgu yapılan mesajda, Hıristiyanlar ile İslam dinine inananların kutsal kitaplarının ilmini çok iyi anlamalarının önemini altı çizildi.

Allah'ın tüm peygamberlerine inanıyoruz

İskenderun Müftüsü Bekir Gülce ise; “Allah insanları sevdi ve yarattı. Melekler ona hayran oldu ve secde etti. Bize ne oluyor ki anlayamıyoruz. Allah’a inananlar marifeti ilgi ve sevgiyi esas aldıklarında anlamamaları için hiçbir gerekçe yoktur. Hz. İsa'nın 3 elçisi bizim camimizin bahçesinde yatmaktadır. Bu camide yatan elçilerin bir eli Hz. İsa'da, diğer elleri Hz. Peygamberimiz Muhammed'dedir. Çünkü Hz. İsa; ‘Benden sonra bir din ve peygamber gelecek ve dini tamamlayacak, onu dinleyin’ demiştir.” şeklinde konuştu.

(Özel)
2632

17/05/2007

Sayın Mons. Luigi Padovese,

Katolik Kilisesi Anadolu Havarisel Vekili ve Episkoposu

Günümüzde insanlığın baş etmeye çalıştığı küresel sorunların temelinde bencillik ve bireyselleliğin öncülük ettiği ihtirasların önemli bir yer tuttuğundan şüphe yoktur. Bu tür ihtirasların önüne geçilmesi ve barış, huzur ve adil paylaşım ortamının sağlanması adına hoşgörü, diğergamlık ve ıtidal gibi erdemlerin güçlendirilmesine ihtiyaç duyulmaktadır. İçerdikleri temel öğretilerle dinler, bu erdemliliğe kaynaklık edecek bir yetkinliğe sahiptir. Ancak insanlığın barış ve huzuruna katkı sağlayan bir etken olabilmesi için dinlerin kaynağından öğrenilmesi ve bu kaynağı ifade eden kutsal kitapların doğru anlaşılması zarureti söz konusudur. Bu zaruretin yerine getirilmesi ise din araştırmalarının başarısına bağlıdır. “Hıristiyan ve İslam Geleneğinde Kutsal Kitap” adıyla düzenlediğiniz sempozyumun ilahî vahyin temel mesajlarının daha iyi anlaşılmasına katkı sağlamasını temenni ediyorum. Etkinliğiniz, aynı zamanda tarihsel hoşgörü tecrübesine ev sahipliği yapmış Anadolu topraklarımız için de oldukça anlamlıdır.

Bu vesileyle, yurtdışından ve ülkemizden konularının uzmanı olan akademisyenlerin ve din adamlarının katıldığı bu toplantının ülkemiz ve bütün insanlığın hayrına sonuçlar hüsni olması ümidimi sizinle paylaşmak isterim.

Selam ve başarı dilekleriyle.

Prof. Dr. Ali BARDAKOĞLU
Diyanet İşleri Başkanı

Sevildiğini keşfetmenin Sevinci

ÇOK GEREKLİ BİR SES

Ama eğer artık Allah'a güvenmediğim için, O'nun sevgisine yeterince inanmadığım için korkum ön plana çıkarsa, kendimi huzursuz hissetmek istemediğim için, bir savunma mekanizması ileri atılır. Mümkün olan her şekliyle dikkatimi başka yöne çevirip, sesini duymaya çalışırım. Ya da kendimi bin türlü işin ve yapılacak şeylerin arkasına saklayıp, Allah'ın sesini duymazlıktan, anlamamazlıktan gelirim.

Nitekim kuvvetli bir dürtü dikkatin başka yöne çevrilmesidir. Bu kadar yükümlü hayata, İncil'e yeter artık: riski var! Böylece bazı kişiler umutsuzca sersemlemeye başlarlar. İlgili olduğu Hıristiyan grubuyla ilişkisini yavaşlatır. Eğlenmeye çalışır, ya da kendini işe veya derse verir. Özetle Hıristiyan arkadaşlarla, rahiple, rahibeyle ya da cemaatle buluşmalarına artık sadık olmamak için, durup İncil'i dinlememek için, Onu bağrına basmamak için ve de kendine gelmemek için her şeyi yapar, çünkü öteki türlü, içinde kendisini farklı bir yaşama davet eden gerekli bir "ses" duyacaktır.

Başlangıçta olduğundan tamamen farklı görünen bir başka dürtü de, gerçek amacın yerini tutacak kimi şeyleri arama dürtüsüdür. Örneğin; eğer rahip olmak için ya da kendini Kutsal yaşama adamaya dair bir çekim hissediyorsam, gönüllü olarak hayır işlerine kendimi adarım, din eğitimi veririm... Ama bu işleri vicdanımı susturmak için yaparım. Sanki üstü örtülü şekilde şöyle der gibiyim: "Görmüyor musun, hayatımı güzel bir şekilde geçirmemi sağlayacak bir yol buldum! Benden daha ne istiyorsun, bu kadar yetmiyor mu? Artık tamamım, başka bir şeye gerek yok". Bu da içimizdeki sesi susturup, O'ndan kaçmanın bir yolu.

MANEVİ BERRAKLIK

Bu "dürtüler" karşısında, çağrıya karşı gerçek cevabın ilk olarak ičtenlik eylemiyle verileceğini düşünüyorum. Allah belirlediğinde, anlama -

mazlıktan gelemeyiz. Vicdanımızı bulanıklaştıramayız. Manevi bir berraklık ve samimiyet gerekir. Allah'ın senden istediklerine hayır da diyebilirsin, ama önce içten ol, O'nun sesini ve kendi korkularını yalan dolanlarla maskeleyemeye. Bu sadece yaşam konumunu seçmen için değil, aynı zamanda Allah ile yürüyüşünün bir yasası, onun isteğini yerine getirmenin ön anlaşmasıdır. Allah'ın her zaman sana söyleyecek bir şeyleri olacaktır, O'na doğru yaptığın yolculuğun duraklarını sana gösterecektir. Öyleyse Allah'ın sesini yani bize söyleyeceği her şeyi içtenlikle dinlemeye hazırlanmak gerekecektir.

ŞARTSIZ, KOŞULSUZ VE TAMAMEN

Bu sadece ilk adımdır. Bundan başka, yine bir o kadar yükümlülük ve kararlılık getiren bir adım daha vardır. Sadece içten olup, Allah'ın çağrısını anlamak yetmez. Çokça cömertlikte gerekir. Bu kelime kulaklarınıza bayatlamış, ekşimiş ve bir döneme ait eski bir kelime olarak gelebilir. Daha uygun bir kelime bulamadım, ama siz zaten bu kelimeyle bile ne demek istediğimi anladınız. Eğer Allah senden bir şey yapmanı istiyorsa, O'na hemen evet de. Durup ta bunun işine gelip gelmediğini, sana zarar mı, kazanç mı getireceğini

hesaplamaya çalışma. O'na şartsız, koşulsuz, tamamıyla yani cömertçe kendini vererek cevabını ver!

Tamamen, sahip olduğun her şeyi Allah'ın eline bırak; kalbini, gençliğini, kuvvetini, zekânı, tüm yeteneklerini... Allah'tan hiçbir şeyini esirgeme. Şartsız, koşulsuz, Allah ile pazarlık yapma! Senden istediklerini yerini getirmek için Allah'a şart koşma. Eğer senden tüm hayatın boyunca sürecek bir yükümlülükte bulunmanı isterse, bir kere daha O'na evet deme cesaretini göster: Gerçek aşk zaman sınırını tanımaz. Belki de zaman aşımına uğramış olan ve etimoloji'de her şeyi yapabilen yüce bir kalp anlamına gelen bir başka kelimeye de gönül yüceliğine de ihtiyaç vardır.

Cömertliğin bu davranışı da tıpkı kendisiyle eşit olan içtenlik gibi çağrının seçilmesi anıyla sınırlandırılmaz. Yaşamın tüm dilimlerini kaplar ve Allah ile insan arasındaki gerçek bağı örür. Pek tabii ki Allah'a evet demek cesaret gerektiren bir davranıştır. Bu gün etrafımızdaki her şey büyük ideallere yükümlülük gerektiren kararlara komplo kurmuş gibidirler. Yine de İncil, çünkü gençler gibi bugünlüklere de meydan okumak üzere önümüzde duruyor, tüm insanlığın ve Allah'ın sonsuzluğuna doğru kapıları ardına dek açılmış gerçek bir Hristiyan yaşamının ufuklarını açar.

Anadolu'nun Hazinesi

YUHANNA KRİSOSTOMOS
(344-407)

Üç Kapadokyalı büyüklerden sonra Doğu iki çok güçlü ancak çok değişik kişiliğin uğraşlarına da tanık olur: Altınağızlı (Krisostomos) Yuhanna ve İskenderiyeli Cirillus. İkisi de, 4. ve 5. yüzyıl arası, Hıristiyan tarihinin belirleyici olaylarına katılırlar.

Olağüstü söylev yeteneği, yapıtları ve konuşmaları ile antik Yunan edebiyatının son başyapıtlarını veren, bu yüzden de "Altın ağız" anlamına gelen "Krisostomos" adı ile anılan Yuhanna, İmparatorluğun, Roma ve İskenderiye'den sonra, üçüncü büyük kenti, metropolü olan Antakya'da varlıklı bir Hıristiyan ailesinden doğdu. Kısa fakat yoğun bir keşişlik deneyinden sonra Antakya'da rahiplik yaptı (386-397) ve episkopos Flavianus' tarafından vaiz görevine atandı. Vaaz verme, o dönemlerde, normal olarak episkopos'a ait bir görev olduğu düşünülürse durum tümünden olağanüstü idi (antik çağda benzer bir ayrıcalık sadece Origenes ve Augustinus gibi yüce kişilere tanınmıştı!).

Kutsal Kitapla ilgin derin düşüncelerle bezeli ve Yuhanna'nın gençliğinde ünlü öğretmen Libanius'un okulundan edindiği, klasik kültürün etkisinden bir hayli uzak vaazları onu, dolaysız olarak, halkla karşı karşıya getirdi. Yuhanna halkı günlük yaşamın çok sayıdaki ayartmalarından, sirk oyunlarından ve putperest gösterilerden, lüksten ve sapkınlıktan uzaklaştırarak Hıristiyanca yaşamaya teşvik ediyordu. Kentin kaderi konusunda son derece dramatik bir anda, bir ayaklanma esnasında İmparatorluk ailesinin heykelleri halk tarafından yıkılınca ve İmparatorun, Antakya halkına yönelik bir misillemesinden korkulduğunda Yuhanna, ünlü heykeller hakkında vaazı ile, kent halkını destekleyip yüreklendiriyordu.

Vaiz Yuhanna'nın şöhreti, bu ara, öylesine yayılır ki - bir aldatmaca ile - İstanbul'a getirilir ve bir zamanlar Nazianzlı Gregorius'un bulunduğu Episkoposluk görevine atanır. Nedir ki onu o göreve getiren için Yuhanna, çok çabuk, yakıcı bir hayal kırıklığı olur; sert ve uzlaşmaz huyunu,

Rahiplik Hakkında adlı ikili konuşmasında da açıkladığı, rahiplik görevi konusundaki yüce görünüşü Kilise reformu ile ilgili girişimlerini, lükse ve doyumsuz iktidar hırsına karşı ateşli ve çileci saldırılarını hazmedemeyen bir kısım Kilise (Episkopos ve rahip) ve saray mensupları, özellikle başvezir hadım Eutropius ile İmparatoriçe Teodosia ile çatışmasına neden oldular. İstanbul gibi yüzeysel olarak Hıristiyanlaşmış olan bir başkentte bu türden konuşmalar temellendirilmiş ahlaksızlığa açık bir meydan okuma sayılabilirlerdi.

Kendini beğenmişliğin boşluğu Antakya'daki mutlu yılların aksine İstanbul'daki Episkoposluk yılları Yuhanna için uzun bir azap oldular. Kiliselerden sığınma hakkını geri almak isteyen Eutropius gözden düşüp korunmak için Episkopos'a sığındığında Yuhanna güzel bir intikam aldı. Nefis bir vaazda insan kaderinin nasıl değişebileceğini, zavallı Eutropius'un kişiliği ile örneklendirerek, İstanbul halkını kutsal Kitap'taki çok bilinen "Kendini beğenmişliğin boşluğu" sözüne başvurarak eğitti.

Keşişlik yılları ve Kutsal Kitaba dayalı vaazları ile olgunlaşan bu derin inanç sayesinde Yuhanna başına gelmek üzere olan belalara karşı koyma gücünü buldu. Kırılan, fakat bükülmeyen insanlardan biri olan Yuhanna'nın kaderi belirlenmişti

Doğu'nun en itibarlı ve siyasal olarak en önemli Episkoposluk koltuğunun bir Antakyalı tarafından işgal edilmesinden hiç hoşlanmayan İskenderiye Episkoposu Teofilos, Yuhanna'yı görevinden alıp sürgüne gönderen "Meşe Sinodu"nun öncülüğünü yaptı. Teofilos İmparatoriçe'nin, Mısır Episkoposlarının ve Yuhanna'nın yıkımını arzulayan diğer kişilerin desteğinden yararlanıyordu.

Yuhanna ise, halkın zorlu isteği sayesinde, görevine döndü, fakat kısa süre sonra Ermenistan dağlarına doğru sürgün yolunu tuttu. Üç yıl sonra ise kötü yaşam koşulları ve çektiği eziyetler sonucunda öldü. Acı kaderi, ölümünden sonra, kutlamaya ve yüceleşmeğe yer verdi. Son anlarında bile birçok yüreklendirici ve tinsel açıdan, yönlendirici mektubu yazma gücünü buldu.

İnsanın Kendi Sevgisini Tanıması

Evliliğin bu kadar önemli ve Tanrı tarafından istenen bir misyon olduğunu kim doğrulayabilir? Bir Hıristiyan olarak bu soruyu doğrudan Tanrı'ya yöneltebiliriz. Ve Tanrı bu bakışı onaylar. Kadın ve erkeğin birleşmesini O'nun istediğini, çünkü bu birleşmenin onları büyüteceğini, ("İnsanın yalnız olması iyi değildir") hayat dolu olmalarını sağlayacağını, ("Büyüyün ve çoğalın dünyayı doldurun ve onu yönetin"), O'na uzanan yolda onlara yardımcı olacağını söyler ("Kocalar, karılarınızı İsa'nın kiliseyi sevdiği gibi sevin... Onları lekesiz ve erdemli kılın"), Tanrı bu çağırışı bir ölçüde kadın ve erkeği birbirine bağlayan sevginin doğasında yapmıştır. O halde gençlere düşen, ilk bakışta görülmeyen gerçekleri keşfetmek ve onları okumayı öğrenmektir.

Gençler, iyi düşünecek olurlarsa "hoşuma gidiyorsun", "seninle kendimi iyi hissediyorum", "seninle yaşamayı arzu ediyorum" sözlerini söyleten hislerin ötesine geçip, evliliğin, 'hoşlanmak' fikrinden yola çıkarak çok daha geniş ufuklara açıldığını anlayacaklardır.

Evliliği, birçok şekilde tanımlayabiliriz. Evliliği, kadın ve erkeği yeni bir hayat şekli için yeniden dünyaya getiren bir rahime benzetebiliriz.

Kadın ve erkek birlikte gelişir ve kendilerine hayat dolu olmayı sağlayan olgunluğa erişirler.

a) Çift olarak yeniden doğmak:

Evliliğin rahime benzetilmesi şaşırtıcı olabilir. Halbuki iyi düşünüldüğünde anne rahminde varolan insan, daha sonra da artık etten olmayan ama insanın sevildiğini hissettiği, yakın ilişkilerden oluşan başka rahimlerde gelişmeye devam eder. Sevgisiz insan, fiziksel olarak sağlık dolu olsa da, ölür. Ölmek içinse sevdiği insanla hayatını geliştireceği bir ortam oluşturur. Baba evini bırakır ve hayat boyu sevgiyle yaşayacakları bir ev kurarlar.

Tanrı bu olayı basit sözlerle ifade etmiştir: "Babasını ve annesini bırakıp kadınıyla birleşecek ve ikisi tek beden olacaktır". II. Vatikan Kurulu, evliliğin "içsel bir hayat ve sevgi birlikteliği" olduğunu söyleyerek

bu sözleri tekrarlamıştır. İşte bu birliktelik, kadın ve erkeğin çift olarak hayata başladığı ve geliştiği bir rahime benzetilebilir. Çiftin bu gelişimi, sadece zaman ve mekanda değil aynı zamanda ruh ve kalpte meydana gelen bir devrimdir.

b) Çift olma yolunda ilerleme:

Gelişme yolundaki bu ilerleme rastlantıya bırakılamaz. Bireyler arasındaki çekim çok değerli ve gerekli olmakla beraber sadece başlangıç çağrısıdır. Daha sonra, birbirlerine yaklaşabilmeleri için, kendilerini bireyselliklerinden ve ailelerinden uzaklaştıracak yoğun bir çaba başlar.

Yoğun sevgilerin mutluluğunu yaşarken zamanla hayatlarını birleştirmeyi de öğrenirler. Herşeyden önce, bizi kolayca bencillığe sürükleyen, kendi dünyamıza kapanmamızı sağlayan diğerinin; bize, bizim zevklerimize, alışkanlıklarımıza, hobi ve duygularımıza uymasını bekleyen bireyselliği aşmayı öğrenmeleri gerekir. Hepimizin içinde bir yağmalayıcı yan vardır, bencillik de bir diğerinin hayatına el atıp onu, kendi isteklerimize uydurma yolunda kıskırtır.

Gerçek hayat ve sevgi birlikteliği bu zaafılara göz yummaz. Herkesin kendi olabilmesini, gelişebilmesini ve kendi kişilik çizgisinde ilerlemesini ister. Hatta gerçek sevgi, diğerinin ihtiyaçlarına, zevklerine ve özelliklerine dikkat eder onlara yardım eder ve onları geliştirir. Bu derin sevgi ve hayat birlikteliğinin oluşması için 3 koşul gereklidir:

1. Diğerini anlamak: İlk koşul, kişinin karşısındakini anlamayı bilmesini, onu tanımayı ve ona bakmayı öğrenmesini kapsar. Bunun için diğerini anlamak gerekir:

* Gerçek kişiliğinin tamamında: Aşık olunan kişiyi sadece güzel veya çirkin bir vücut, beklentilerime az veya çok uygun bir karakter olarak değil; duygu, aile sevgisi, düşünce, kültür değerleri, maneviyat ve dini inanışlar açısından da görmek gerekir.

* Alinyazısının tamamında: Aşık olduğum kişi hayatını benim hayatımla sınırlayamaz, o da son arzusu Tanrı'ya ulaşmak olan bir varlık. Diğer bütün ayrıntılar onu son amaca, yani Tanrı'ya ulaştırmaya götüren geçişlerdir. Örneğin, günümüzde çok sözü edilen, tüm yetenekleriyle kendini gösterme, ya da kendi olma, anlaşılma ve korunma, üretken ve eğitici olma ve aile içinde iyi ilişkiler kurma istekleri vs. hayatın tek amaçları değil, sadece gerçek amaca götüren geçiş noktalarıdır. Bu gerçek amaç da, Tanrı'ya ulaşmak ve O'nunla derin bir ilişki içinde olmaktır.

2. Diğeriyle konuşabilmek: İkinci koşul, karşısındakiyle konuşabilmeyi yani karşı tarafı tüm gereksinimleriyle kabul edip ona saygı duymayı kapsar. Gerçekten de bir insanın nasıl olduğunu ve hayattan ne beklediğini bilmek tek başına yeterli olmaz. Fakat her iki tarafın da bilmesi gereken, herkesin evlilikten kendi hayatının gerçeklerini beklediğidir. Evlilik hayatına, kişiyi yalnızlıktan ve hayatının zavallılığından kurtaracak bir "eş" bulmak için girilir. Böylece insan, kendi kendini geliştirecek yeni bir atılım ve gerçek bir yardım bulacaktır. Bunun için her iki tarafın da arzusu, karşı tarafın ilgisinde ve sevgisinde kabul görmektir. Çünkü sevilen kişi bir başka "ben" olarak kabul edilir ve korunur. Böylece artık yalnız olmama rahatlığı ve güvencesi elde edilir, çünkü artık ona kendi gibi dikkat eden başka biri vardır. Bu noktadan hareketle hayatta beraber ilerlerler.

3. Hayatını diğerine bağlamak: Üçüncü koşul, çiftlerin birbirleri için uğraşmasını, hayat yolunda yardımlaşmasını ve birbirlerine destek olmalarını kapsar. Bildiğiniz gibi güzel duygular ve düşünceler her zaman hareketlerle uyum sağlamaz. İçtenlikle söylenmiş bir "Seni Seviyorum" her zaman hareketlerle kendini gösteremez. Hatta bu yüzden sevdiğimiz insanı sık sık hareketlerimiz sözlerimize uymadığı, verdiğimiz sözler hiçbir zaman gerçeğe dönüşmediği için hayal kırıklığına uğratarız. Duyguları gerçek davranışlara dönüştürebilmek için, kişinin, insanı insan yapan, onu bencillikten uzaklaştırıp sevilen insanın beklentilerine yaklaştıran insani değerleri kendi içinde oluşturmuş olması gerekir.

Sevmek İçin Erdemli Olmak Gerekir

"Erdemlilik" bir çiftin oluşması için çok gereklidir. Bu yüzden erdemli olmayan insanların iyi birer sevgili olabilecekleri düşünülemez.

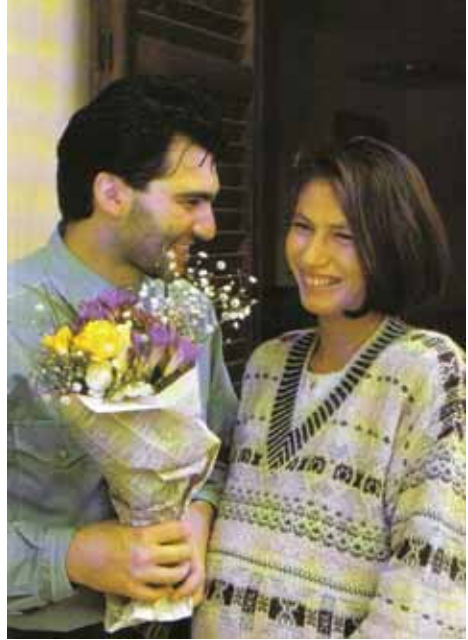
Bu kelimenin artık pek kullanılmadığını ve eski bir sözlükten fırlamışa benzediğini biliyoruz. Fakat kullanılan sözcükler ne olursa olsun, gerçek olan şudur ki gerçekten sevmek için sevgi dolu ve şairane sözcükler fısıldamak yetmez. Gerçek sevgi, insani yönden gelişmiş, olgun insanlardan doğar. Yani kendi üzerlerinde iyi hakimiyet kurabilen, duygularına isteklerine, çeşitli ruh hallerine, sınırlarına hakim olmayı bilen; zorluklara karşı mücadele gücü gelişmiş, hayatın zorluklarını cesaretle karşılamayı bilen, aynı zamanda partnerine de güven hissi veren insanlardan.

Bu insanların adalet duyguları da gelişmiş olduğundan başkalarının hayatlarına ve özelliklerine saygı gösterip bunları yaşamaları için gerekli imkanları tanır. Ayrıca iyiyi güzelden, doğruyu yanlıştan ayırmayı bildiklerinden, ölçülü ve sorumluluk sahibi seçimler yapma kapasitesine de sahiptirler.

"Seni Seviyorum" Demek Yetmez

Bu niteliklere sahip evlilik, bir gelişme yeridir. Burada eşlerden herbiri, diğerinin saygı, sevgi ve beğenisinde yaşar. Eğer sevgi kök salacak, meyve verecek bir toprak bulamazsa, "Seni Seviyorum" demek yeterli olmaz.

Eğer duyguları harekete geçirme gücüne sahip olunmamışsa, sevgi dolu duygular yaşamak hiçbir işe yaramaz. "Seni Seviyorum" dediğiniz insanın zorlukları aşmasına yardım edemiyorsanız, onun özelliklerini tanıyıp onlara saygı duymuyorsanız, güzel sözlerin hiçbir anlamı yoktur.

Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri

ALLAH BABA'YA İNANIYORUM

33. İman ikrarı nedir?

Bunlar birbirlerine bağlı olan formüllerdir, bunlara aynı zamanda Credo ya da “İman ikrarı” da denir. Kilise başlangıcından beri kendi imanını kısa ve kurallı formüllerle ifade etmiş ve bunları tüm müminlere iletmiştir.

34. En eski iman ikrarları nelerdir?

Bunlar vaftiz sırasında yapılan iman beyanlarıdır. Zira kişi “Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına”(Mt 28, 9) vaftiz edilir. Burada ifade edilmiş iman gerçekleri Kutsal Üçlü-Birlik’in üç Kişisine gönderme yapılarak söylenir.

35. İman ikrarlarının en önemlileri nelerdir?

Bunlar Roma Kilisesi’nin en eski vaftiz iman ikrarı olan Havarilerin İman İkrarları Formülü ve İznik’te (325) ve İstanbul’da (381) yapılan konsillerde kabul edilmiş İznik-İstanbul İman İkrarları Formülüdür. Bugün bile hala Doğu ve Batı’daki büyük Kiliselerin ortak iman ikrarıdır.

36. İman beyanımız niçin “Tanrı’ya inanıyorum” la başlar?

Çünkü “Tanrı’ya inanıyorum” beyanımızın bu doğrulaması en önemli şeydir. İnsan ve dünya üzerindeki tüm diğer gerçeklerin ve Tanrı’ya inananların tüm yaşamlarının kaynağıdır.

37. Niçin tek Tanrı'ya inandığımızı beyan ediyoruz?

Tanrı seçtiği İsrail halkına Tek olduğunu açıkladı: “Dinle, ey İsrail! Tanrımız Rab biriciktir.”(Yas 6,4) “başkası da yoktur”(Yeş 45,22). İsa'nın kendisi de Tanrı'nın 'tek Rab' olduğunu doğruluyor(Mk 12,29). İsa'nın ve Kutsal Ruh'un da Tanrı ve Rab olduğunu söylemek, tek Tanrı'da hiçbir bölünmeye yol açmaz.

38.Tanrı hangi adla kendini açıklıyor?

Tanrı kendisini Musa'ya diri bir Tanrı olarak açıkladı: “Ben İbrahim'in İshak'ın ve Yakub'un Tanrısıyım”(Çık 3,6). Tanrı Musa'ya gizemli adını şöyle açıkladı: “Ben Var Olan'ım”(YHWH). Eski Ahit zamanından beri Tanrı'nın sözle anlatılamaz adının yerine Rab adı kullanılır. Şu halde, Yeni Ahit'te İsa'nın gerçek Tanrılığı ona Rab denerek dile getirilir.

39.Tanrı biricik varlık mıdır?

Tanrı kendisinde her türlü yetkinliğin ve varlığın tamlığıdır, oysa her yaratık varlığını ve elindekileri Ondan alır. Ezeli ve ebedi bir şekilde “var olandır.” İsa kendisinin de Tanrısal ad taşıdığını açıklıyor: “Ben'im”(Yu 8,28) diyerek.

40.Tanrı adının açıklanması neden önemlidir?

Tanrı adını açıklamakla kendi eşsiz gizini göstermek istedi: “ O her zaman var olandır, dünyanın ve tarihin üstündedir. Göğü ve yeri yaratan O'dur. O sadık bir Tanrıdır; halkını kurtarmaya her zaman hazırdır. En üstün derecede kutsaldır, “merhameti bol”dur (Ef 2, 4), her zaman bağışlamaya hazırdır. O ruhsal, aşkın, her şey gücü yeten, ebedi, kişisel ve mükemmeldir. O gerçek ve sevgidir.

Sevgili cemaatimiz, her zamanki gibi, verdiğiniz tüm maddi ve manevi destekler için size teşekkür etmek istiyorum ve bu mektup aracılığıyla bu dönemde yaptığımız faaliyetleri size bildirmek istiyorum.

Ocak-Mayıs 2007 faaliyetleri

1. Bu dönem içerisinde 105 aileye erzak yardımı yaptık
2. 20 kişinin ilaç, muayene, hastane masraflarını karşıladık
3. 2 aileye soba aldık
4. 17 kişinin elektrik ve su faturası ödendi
5. 16 kişinin tüp ihtiyacını karşıladık
6. 7 kişiye kıyafet yardımında bulunduk
7. 15 öğrencinin okul masraflarını karşıladık
8. 10 aileye ısınma yardımı yapıldı

Tüm bu yardımlar sizlerin de katkısıyla ailelerimize ulaşmıştır. Paskalya zarfları ile yaptığımız yardımlar için de hepinize ayrıca teşekkür ederim. Umarım bu yolun sonuna kadar birbirimizin elini bırakmayız.

Saygılarımla,
Anadolu Caritas Koordinatörü

Meral sadreddin

Haberler

31 Mart 2007

Episkoposun doğum günü

Episkoposun 60. doğum günü neşe içinde kutlandı.

01 Nisan 2007

Zeytin Dalları Pazarı

Kutsal Hafta çok sayıda imanlının Episkoposu izleyerek kilise çevresinde edilen dualarla başladı. Mesih İsa'nın ıstırapları ve ölümü okumalarına da çok sayıda kişi katıldı.

03 Nisan 2007:
Krizma Ayını

Krizma Ayın'ı kiliseye bağlı pederler ve İncirlik üssünden katılan askerler ile birlikte yaklaşık 25 kişinin katılımıyla kutlandı.

05 Nisan 2007
Ayak yıkama töreni
Kutsal Perşembe
akşamı, Episkopos
cemaatten yetişkin ve
genç 12 kişinin
ayaklarını yıkadı.

06 Nisan 2007
Kutsal Cuma
Kutsal Cuma gecesi ilk defa
Mesih İsa'nın İstirapları ve
Ölümü bölümünün okunması
sırasında Zeffirelli'nin
'Nasıralı İsa' filminden konu
ile ilgili sahneler slaytlarla
gösterildi. Büyük bir heyecan
ve ilgiyle ilgilenen
katılımcıların ilgisi büyüktü.

07 Nisan 2007

Paskalya arifesi

Paskalya Bayramı arifesi 6 Ocak 2007'de doğan Maria Maddalena'nın vaftizi ile şenlendi. Aynı zamanda Ortodoks kilisesinde de bir kutlama olmasına rağmen arife gününün ilk vaftizine aile bireyleri, arkadaşlar ve çok sayıda misafir katıldı.

15 Nisan 2007

“Gökkuşığı” korusu

15 Nisan'da Turizm haftası nedeniyle Antakya'da Gökkuşığı Korusu, Sünni, alevi, Ortodoks, Katolik ve Yahudi şarkıcıları ile değişik ilahiler söylerken halkı coşturdu.

12-13 Mayıs 2007

“Hıristiyanlık ve İslam geleneğinde Kutsal Kitap”

Dinlerarası don Andrea Santoro'nun diyalog merkezinde 12-13 mayıs'ta Katolik Kilisesinde **“Hıristiyanlık ve İslam geleneğinde Kutsal Kitap”** hakkında bir sempozyum organize edildi. Sempozyumun kapanışında Mersin Polifonik Korusu harika parçaları ile herkese coşturdu.

Tanrım,

Her yerde barış ve huzuru sağlamak için
bana yardım et ki,

Kinin bulunduğu yere sevgi

Hakaretin bulunduğu yere af

Anlaşmazlığın bulunduğu yere hakikat

İmansızlığın olduğu yere iman

Ümitsizliğin olduğu yere ümit

Karanlığın olduğu yere aydınlık

Kederin olduğu yere neşe getireyim!

Rabbim,

Lütfet;

Avutulmaktan çok avutmayı

Anlaşılmaktan çok anlamayı

Sevilmekten çok sevmeyi dileyeyim

Çünkü insan verince alır

Benliğini unutunca benliğini bulur

Affedince affedilir,

Ölünce sonsuz hayata erişir...

AMİN